

Žive naj vsi narodi
ki hrepene dočakat' dan,
da koder sonce hodi,
prepir iz sveta bo pregnan,
da rojak
prost bo vsak,
ne vrag, le sosed bo mejak!

France Prešeren je Zdravljico današnjo himno napisal leta 1844. Prešeren, človek, ki je v takratnem času živel za Slovenijo. In če ga primerjamo z današnjimi sedaj prebivalci republike Slovenije? Hja, res je bil pravi Slovenec, njegovo srce je pripadalo samo naši mali deželici, kar se je odražalo tudi v njegovih pesmih.

Današnji prebivalci Slovenije pa danes niso nič kaj podobni Prešernu. Velikokrat se sprašujem, zakaj neki je tako? Ali si na svojo državo lahko ponosen res samo takrat kadar jo drugi kujejo v zvezde? Zakaj ne začnemo pri sebi, zakaj je sami ne kujemo v zvezde, zakaj je sami ne spoštujemo in nenazadnje, kako lahko od drugih pričakujemo občudovanje do naše države, če pa tega sami ne občutimo? Mislim, da na ta vprašanja ne bi znal odgovoriti nihče.

Zanimivo pa je, da pripadnost določeni državi občutimo šele ob zmagah in dobrih rezultatih na športnem področju, kajti šport je tisti ki združuje narod. Slovenci smo tipični primer tega; prebivalci sosednjih držav pravijo, da smo Slovenci drugače skregan narod, a če jih to vprašanje doleti po kakšni športni zmagi Slovenije, je njihov odgovor ravno nasproten. Takrat pravijo, da smo Slovenci kot eno, znamo pokazati naklonjenost ter ljubezen do svoje države. S ponosom vzklikamo: »Mi Slovenci!«, in s ponosom razkazujemo ter se ovijamo v slovensko zastavo.

In če smo pri slovenski zastavi, je govora o slovenskem simbolu, ta predstavlja našo državo širnemu svetu, je eden od državnih simbolov in jo zato izobešamo, kadar želimo poudariti pripadnost državi, kot v času vojne, državnih praznikov ali reprezentančnih športnih tekem, ali sodelovanje države, kot v času mednarodnih konferenc, sejmov, obiskov državnikov ... Prvič je bila javno dvignjena 26. junija 1991 na Trgu republike v Ljubljani. Že res, da ta pogosto ne krasi strani tujih časopisov, a če jih, beseda zagotovo teče o uspehih Slovenije.

Eden izmed državnih simbolov Slovenije je tudi grb v obliki ščita. V sredini ščita je na modri podlagi lik Triglava v beli barvi, pod njim sta dve valoviti modri črti, ki ponazarjata morje in reke, nad njim pa so v obliki navzdol obrnjenega trikotnika razporejene tri zlate šesterokrake zvezde kot spomin na Celjske grofe. Ščit je ob stranicah rdeče obrobljen. Grb je oblikovan po določenem geometrijskem in barvnem pravilu.

Avtor: VRS

Če dobro razmislim, državo predstavlja tudi jezik, v našem primeru uradni jezik slovenščina. Ta ni trd oreh le za tujce, temveč tudi za nas, Slovence. Vedno smo mi tisti, ki so v podrejenem položaju. Kamorkoli pridemo in kamorkoli pridejo drugi, smo Slovenci tisti, ki se podrejam. Če gremo na počitnice na Hrvaško, večinoma govorimo v hrvaščini, čeprav bi nas prav tako dobro razumeli, če bi govorili v slovenščini. Do enake situacije pride tudi če gremo v druge države, res pa je da naprimer Angleži slovenščine zagotovo ne bi razumeli. Če pomislim na jezik v naši šoli, ki je »mešanica« različnih narodnosti, ugotovim, da večina priseljencev enostavno govori v svojem, maternem jeziku. Spoštujem njihov ponos in spoštovanje do države, v kateri so nekoč živeli njihovi starši, vendar je na nek način izkazovanje spoštovanja do »nove« države, oz. države v kateri živijo sedaj tudi s tem, da se naučijo novega jezika.

In če teče beseda o Sloveniji, je prav gotovo govora o knežjem kamnu.. Gre za izklesani kamen, del rimskega stebra, ki je prvotno verjetno stal na Krnskem gradu. Na njem so v srednjem veku ustoličevali karantanske kneze in pozneje koroške vojvode (ustoličevanje koroških vojvod). Spomenik je do srede 19. stoletja stal blizu prvotnega mesta, potem pa je bil prenesen v Koroški deželni muzej v Celovcu. Od tam so ga leta 2005 na pobudo deželnega glavarja Jörga Haiderja začasno prenesli v preddverje palače koroške deželne vlade, načrtujejo pa postavitev v grbovni dvorani deželnega zbora.

Avtor: /

Tudi že prej omenjeni Triglav štejemo pod slovenske simobole. S svojimi 2864 metri je najvišja gora v Sloveniji. Na vrhu je postavljen Aljažev stolp. Gora spada med najbolj obiskane slovenske vrhove. Od Triglavske koče na Kredarici do vrha Triglava, je za približno 1 uro hoje po zavarovani plezalni poti.

In kaj imajo skupnega slovinci in lipa? Lipa je močno vsidrana v slovenski zavesti, saj je povezana z nekaterimi obredi in šegami, pa tudi z vaškim pravnim, političnim in družabnim življenjem. Še v srednjem veku ni bilo po slovenskih krajih nobene cerkve, gradu ali vasi, trga in mesta brez lipe. Lipa je bila vseskozi deležna visokega spoštovanja ne le pri kmetu, ampak tudi pri plemstvu in meščanstvu. Vaške lipe so bile sajene v središču vasi, navadno v bližini cerkva. Že pred Karlom Velikim je imela lipo vsaka slovenska vas. Lipov

list ali lipa se tako pojavi v tistih časih na vladarskih pečatih in na pečatih mest. Sprva so se pod njeno močno krošnjo zbirali vaški veseljaki in razsojali ter odločali o skupnih zadevah. Pod lipo so potekala vaška zborovanja in se razsojale pravde. Prastara slovenska navada je določala, da so pri pomembnih odločitvah županu stali ob strani vaške starešine. Pozneje je lipa nadomeščala radio, televizijo in časopise, saj so se vaščani zbrali pod njeno košato krošnjo in prebirali uradne novice in razglase. Pod vaško lipo so ljudje radi zapeli, zaplesali in poveselili, zato ji pravimo tudi starodavni simbol Slovenije.

Avtor: N.

Ponos Slovenije je tudi kovanec za en evro, na njem je namreč upodobljen naš veliki protestant, ki je zaslužen za začetek knjižne slovenščine in sploh velja za naš družbeni steber - Primož Trubar. Kovanec za dva evra pa krasi reliefni obris portreta največjega slovenskega pesnika Franceta Prešerna. Pod njegovo podobo pa je vpisan še Prešernov rokopis verza »Žive naj vsi narodi« iz njegove pesmi Zdravljica. Na ostalih kovancih so upodobljeni lipicanci, že prej omenjeni Triglav, neizveden Plečnikov načrt, knežji kamen, sejalec ali štorcklja.

Poleg knežjega kamna, Triglava, zastave in grba je Slovenija prepoznavna še po človeški ribici, tipičnem slovenskem kozolcu, Bledu, idrijskih čipkah ...

To je le nekaj od mnogih državnih oz. slovenskih simbolov. Tako kot simboli predstavljajo našo državo jo moramo tudi mi, ponosno in dvignjenih glav, da ne bodo le predmeti tisti ki bodo ime Slovenije ponesli v svet, temveč tudi ljudje. Ljudje, za katere bo vsak tujec lahko z gotovostjo trdil, da so ponosni na svoje poreklo, svoje korenine in na svojo kulturo.

Šolski center Celje, Srednja šola za gradbeništvo in varovanje okolja, Vesna Pertinač